

Arrest

nr. 299 505 van 8 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2021 werd beslist het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van tien jaar. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 270 932 van 5 april 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 25 mei 2023 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van zijn Belgische vader.

Op 9 juni 2023 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/05/2023 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Albanie

Geboortedatum: (...)1994

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) AALST (heden opgeloten[sic] in de gevangenis van Leuven-Centraal)

Alias: K. I. geboren op (...)1994 van nationaliteit Joegoslavië/Servië en Montenegro

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde D. I. (RR...) in toepassing van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet van 15/12/80.

Overwegende dat betrokkene samen met zijn zus België is binnengkomen [sic] op 08/08/1999 en zijn moeder de dag nadien asiel heeft aangevraagd dewelke negatief werd afgelsoten [sic] op 16/11/2000; ook de vader vroeg asiel aan;

Overwegende dat het ganse gezin op 13/07/2010 werd geregulariseerd en werd ingeschreven in het vreemdelingenregister;

Overwegende dat betrokkene bij vonnis van 27.03.2008 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen onder toezicht werd geplaatst daar hij zich schuldig had gemaakt aan als misdrijf omschreven feiten, namelijk diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen met wapens of erop gelijkende voorwerpen, de schuldige doet geloven dat hij gewapend is en diefstal door middel van braak inklimming of valse sleutels;

Overwegende dat betrokkene bij arrest van 11.10.2012 door de Jeugdkamer van het Hof van Beroep van Antwerpen onder toezicht werd gesteld. ook werd hem een prestatie van opvoedkundige of filantropische aard opgelegd daar hij zich plichtig had gemaakt aan als misdrijf omschreven feiten, namelijk diefstal met geweld of bedreiging door twee of meer personen; diefstal met geweld of bedreiging, door middel van braak, inklimming of valse sleutels; afpersing (meermaals); diefstal: poging tot diefstal; vernieling of beschadiging van graven, monumenten. kunstvoorwerpen; en aan opzettelijke slagen en verwondingen.

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 16.12.2014, op verzet, tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 9 maanden daar hij zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde bij nacht, door twee of meer personen (3 slachtoffers). Deze feiten pleegde betrokkene in de nacht van 19.09.2013 op 20.09.2013;

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen op 08.07.2015 tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 5 jaar uitgezonderd de voorlopige hechtenis mits naleving van voorwaarden en ontzette hem gedurende een termijn van 5 jaar uit de rechten voorzien door artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar hij zich schuldig maakte aan de misdaad van verkrachting te hebben gepleegd, zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt, wanneer met name de daad is opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk is gemaakt door een

onvolwaardigheid of een lichamelijk of een geestelijk gebrek van het slachtoffer en aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd te hebben. Feiten die betrokkene pleegde in de nacht van 24.10.2014 op 25.10.2014;

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen op 12.09.2018 bij toepassing van artikel 65 lid 2 van de Strafwet tot een definitief geworden bijkomende gevangenisstraf van negen maanden (bijkomende straf bij CR Antwerpen d.d. 16.12.2014) daar hij zich schuldig maakte aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, namelijk een autosleutel, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd bij nacht en dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen en aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan 3 slachtoffers. Feiten die betrokkene pleegde op 28.04.2013;

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen op 13.01.2021 tot een definitieve gevangenisstraf van 9 jaar in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig maakte aan poging tot moord, zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade. Feiten die betrokkene pleegde op 14.02.2020;

Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven op 17.05.2021 tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8.000,00 euro (vervangende gevangenisstraf drie maanden) daar hij zich schuldig maakte aan cocaïne in bezit te hebben gehad en aan cocaïne te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd te hebben, namelijk mededaderschap door onder meer het doorverwijzen van een goede dealer, door het ter beschikking stellen van afnemers en door het managen van zijn mededader K. bij de aflevering van cocaïne. Feiten die betrokkene pleegde in de periode van 01.02.2019 tot en met 19.05.2019;

Dient het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd te worden op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Er is dus wel degelijk sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die één van de fundamentele belangen van de samenleving aantast. De weigering van het verblijf op basis van artikel 43 is dus zeker gegrond. Het is aan de hand van de opsomming van de veroordelingen duidelijk dat betrokkene een recidivist is. De opeenvolging van de feiten voor dewelke betrokkene is aangehouden en veroordeeld door de jaren heen vormen op zich reeds voldoende bewijs van het persoonlijk gedrag van betrokkene. Betrokkene was slechts 14 jaar als hij zijn eerste feiten pleegde. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan regelmatige en aan ernstige misdrijven. Deze strekken zich uit over een periode van 15 jaar en zonder dat betrokkene lessen trok uit eerdere veroordelingen. Betrokkene zit heden opgesloten in de gevangenis van Leuven-Centraal in bevindt zich in de strafcategorie 10-15 jaar en zijn strafeinde is pas voorzien op 20/07/2032.

Bovendien werd zijn verblijf beëindigd door de Staatssecretaris van Asiel en Migratie op 16/11/2021 met een inreisverbod van 10 jaar. Gezien betrokkene reeds sedert 18/02/2020 in de gevangenis zit, kan dus verwezen worden naar de beëindiging van zijn verblijf waarin het ernstig, reëel en actueel gevaar dewelke betrokkene vormt voor de samenleving extra uitvoerig wordt besproken. Bovendien werd deze beslissing bevestigd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 05/04/2022 in zijn arrest met nummer 270.932. Er kan dus niet gesteld worden dat betrokkene heden geen gevaar meer zou vormen. Samenvattend kan toch nog eens herhaald worden dat betrokkene reeds op jonge leeftijd ontspoorde en diverse kansen kreeg maar die niet wist te benutten en telkens herviel in nieuwe ernstige strafbare feiten. Er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst. De gedragingen die hij reeds vele jaren stelt, getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en de fysieke en psychische integriteit van derden in het bijzonder. Hij handelde vaak in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking, wat zijn opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. Hij schuwt daarenboven het gebruik van geweld niet. Doordat hij de vele kansen die Justitie hem aanbood om hem te herpakken onbenut liet, blijft er een risico dat hij opnieuw strafbare feiten pleegt. Hij lijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd,

gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, niettegenstaande het gezinsleven reeds uitvoerig aan bod is gekomen bij de beslissing van het inreisverbod, dewelke definitief is geworden op 05/04/2022. Gezien betrokkene sedert 18/02/2020 opgesloten zit, kan zijn gezinssituatie dus niet significant zijn gewijzigd. Het feit dat betrokkene een verzoek tot elektronisch toezicht heeft ingedeind [sic] en dus binnenkort zal verschijnen voor de strafuitvoeringsrechtbank doet hieraan geen afreuk.

Voor zijn detentie woonde betrokkene officieel op hetzelfde adres als zijn moeder (D. E. geboren op (...)1970, te Shkodër Albanië, Belgische nationaliteit sinds 29.03.2016) en zijn vader (D. I., geboren op (...)1967 te Shkodër. Albanië, Belgische nationaliteit sinds 01.02.2017). zijn zus (D. X. geboren op (...)1991, Shkodër, Albanië, Belgische nationaliteit sinds 24.12.2015) woont wettelijk samen met haar partner (S. B.) en hun twee kinderen (M. en M. S.). Allen bezoeken zij betrokkene in de gevangenis.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §59).

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, noch van een relatie die dusdanig hecht is dat deze valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming tussen betrokkene en zijn ouders of tussen betrokkene en zijn zus. Het feit dat hij over een vaste verblijfplaats beschikt bij zijn ouders volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheidsband van zijn familie aan te tonen die verder reikt dan de gewone affectieve banden. Het gegeven dat zijn familieleden hem komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Bovendien heeft de aanwezigheid van zijn familie hem er trouwens niet van kunnen weerhouden hem steeds opnieuw te misdragen. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Dat de contacten met hen moeilijker verloopt, is enkel en alleen het gevolg van zijn eigen misdadig gedrag. De maatschappij heeft het recht zich te beschermen tegen mensen die door hun persoonlijk gedrag een gevaar betekenen voor anderen.

Wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België is hij als 4,5 jarige België binnengekomen. Hij is heden 29 jaar. Hij is dus gedurende 24,5 jaar in België, waarvan 10 jaar in legaal verblijf. Deze periode is eerder te nuanceren want ook tijdens zijn legaal verblijf heeft hij voortdurend feiten van openbare orde gepleegd, dus er kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij banden met België heeft opgebouwd die van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.

Wat betreft de sociale- en culturele[sic] integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betrokkenes economische situatie betreft blijkt uit zijn dossier dat hij heeft gewerkt als student, via de VDAB en interim arbied[sic] heeft verricht. Deze tewerkstellingen zijn niet van die aard om te spreken van een economische binding met België. Integendeel het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt bovendien niet ten goede komen.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat betrokkene in België zou moeten verblijven.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf dus geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van openbare orde. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.”

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43, § 1 iuncto artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“2.1. Uitgangspunten

5. De genomen beslissing is genomen op basis van artikel 43, § 1, 2° Wet 15.12.1980.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een dergelijke beslissing te nemen moet hij rekening houden met (art. 43 § 2 Wet 15.12.1980):

- de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk,*
- zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

Verdere duiding wordt gegeven in artikel 45 Wet 15.12.1980:

- de redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden (§1),*
- de beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid (§2),*
- eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen (§ 2),*
- het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd (§ 2).*

6.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.), De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

7.

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

2.2. Redengeving van de beslissing volgens de verwerende partij

8.

De verwerende partij tracht aan de hoger gestelde bepalingen tegemoet te komen door:

- een uitgebreide beschrijving van het gerechtelijk verleden van verzoeker, aangevuld met een aantal *pro domo* beschouwingen eerder te verwachten van een procureur des Konings bij zijn vordering over de strafmaat dan van een ambtenaar,
- te stellen dat er geen schending is van artikel 8 EVRM,
- te stellen dat de overige toepassingsvoorwaarden (duur van het verblijf, ...) eigenlijk niet aan de orde zijn.

2.3. Standpunt verzoeker

a. Facultatief karakter van de weigering

9.

Verzoeker wenst vooraf op te merken dat de weigering een facultatief karakter heeft.

Artikel 43 § 1 Wet 15.12.1980 bepaalt dat om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid de minister of zijn gemachtigde het verblijf van verzoeker kan weigeren.

Verwerende partij laat na – en schendt bijgevolg de materiële motiveringsverplichting – aan te duiden waarom moet overgegaan worden tot weigering.

Het is niet omdat verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot weigering zoals meer concreet beschreven in artikel 45 Wet 15.12.1980 dat daaruit 'per definitie' volgt dat tot een weigering moet overgegaan worden. Het voldoen aan de bepalingen van artikel 43 § 2 en artikel 45 Wet 15.12.1980 is een noodzakelijke voorwaarde opdat de weigering – indien ze wordt genomen - rechtsgeldig zou zijn, maar indien daaraan voldaan is - zoals verwerende partij tracht aan te tonen – volgt hieruit niet automatisch een weigering. Dat is juist het facultatief karakter.

Daartoe zal verwerende partij moeten aantonen waarom de weigering toch genomen werd.

b. Inzake de voorafgaande veroordelingen

10.

Verwerende partij lijst overvloedig het gerechtelijk verleden van verzoeker op.

Zowel wetgever als rechtspraak maken duidelijk dat een loutere schending van een nationale rechtsregel of een strafrechtelijke veroordeling op zich onvoldoende is. Er mag dus geen automatische uitzetting/weigering volgen na een bepaalde veroordeling, wat in casu gebeurde. Zoals hiervoor gezegd, dat is juist het facultatief karakter.

Wel kan de overheid verwijzen naar de veroordeling – wat de verwerende partij in deze dan ook zeer uitgebreid doet en uitgebreid van commentaar voorziet – indien de omstandigheden die tot een of meerdere veroordelingen hebben geleid, wijzen op het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

11.

Volgens verwerende partij is er sprake van "een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die één van de fundamentele belangen van de samenleving aantast. De weigering van het verblijf op basis van artikel 43bis is dus zeker gegrond. Het is aan de hand van de opsomming van de veroordelingen duidelijk dat betrokkene een recidivist is. De opeenvolging van de feiten voor dewelke is aangehouden en

veroordeeld door de jaren heen vormen op zich reeds een voldoende bewijs van het persoonlijk gedrag van betrokkene. Betrokkene was slechts 14 jaar als hij zijn eerste feiten pleegde. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan regelmatige en ernstig misdrijven. Deze strekken zich uit over een periode van 15 jaar zonder dat betrokkene lessen trok uit eerdere veroordelingen”.

12.

Met verzoeker zal Uw Raad moeten vaststellen dat de motivering van de verwerende partij niet meer of niet minder dan een stijfiguur is die geregeld terugkeert in gelijkaardige beslissingen bijlage 20. Verzoeker moet vaststellen dat de verwerende partij de weigeringsbeslissing ophangt aan het feit van opeenvolgende veroordelingen waaruit blijkt dat verzoeker een recidivist is en dat daarmee voldoende aangetoond is dat er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging. Verwerende partij schendt de materiële motiveringsplicht door onder meer niet te duiden waarin nu precies dat actueel karakter blijkt.

Verwerende partij blijft hangen in het verleden en leidt daaruit – zonder enig spoor van risicotaxatie – dat verzoeker dat nog altijd een bedreiging vormt.

Risicotaxatie of risico-evaluatie is immers geen evidente kwestie. Zo is in de forensische diagnostiek de inschatting hoe waarschijnlijk het is dat een veroordeelde in de toekomst opnieuw misdrijven zal plegen of met andere woorden het taxeren van de kans op terugval in delictueel gedrag een uiterst moeilijke opdracht.

Hoe dan ook kan niet volstaan worden met de loutere aanname dat omwille van het feiten uit het verleden er in de toekomst ook een grote kans bestaat op herval zal bestaan.

Het volstaat niet, zoals verwerende partij het doet, ‘aan te nemen’ dat er een kans op recidive bestaat. Nagegaan moet worden of deze kans vandaag reëel is. De redenering van de verwerende partij is de typische redenering dat de pleger van een misdrijf een “homo economicus” is die slechts besluit tot het plegen van het misdrijf na een zorgvuldige analyse van kosten en baten; m.a.w. meestal een fictie.

Maar juist het feit dat verzoeker in de gevangenis is, had voor een zorgvuldige overheid een reden moeten zijn om na te gaan hoe gespecialiseerde diensten het risico taxeren en dit in het kader van de strafuitvoering. Zoals gezegd, bij gebrek aan enig ander stuk daaromtrent in het administratief dossier, is de stelling van recidive gewoon een aanname van de verwerende partij wiens kwalificaties omtrent risicotaxatie niet bekend zijn.

13.

Verwerende partij vermeldt dat verzoeker een aanvraag tot elektronisch toezicht indiende bij de Nederlandstalige strafuitvoeringsrechtbank, zitting die ondertussen leidde tot een vonnis op 12.06.2023. Van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden rekening te houden met alle dienstige elementen bij het nemen van een beslissing. In casu werd het vonnis niet afgewacht. De verwerende overheid had overigens tijd genoeg om (tot 25.11.2023) om haar beslissing te nemen.

Het mag dan wel zijn dat de administratieve overheden een ander referentiekader mogen (in dit geval dus facultatief- hanteren dat los staat van het referentiekader van de strafuitvoeringsrechtbank maar men kan niet in alle redelijkheid stellen dat voor de ene verzoeker een actueel gevaar vormt en voor de andere dat verzoeker kan genieten van elektronisch toezicht en binnen die strafuitvoeringsmodaliteit kan (eigenlijk ‘moet’) gaan werken.

Het beschikken over een eigen referentiekader verbiedt een zorgvuldige overheid niet tot het rekening houden met andere referentiekaders.

Meer nog, dergelijke redenering ontnemt verzoeker elk uitzicht op integratie vergelijkbaar met de onmogelijkheid om levenslang veroordeelden een uitzicht te geven (vgl. EHRM nr 37928/20 van 09.05.2023, Horion c. België) en vormt aldus een schending van artikel 3 EVRM.

14.

Besluitend kan gesteld worden dat de verwerende partij de actuele bedreiging louter met een stijfformule motiveert, beter gezegd dus niet motiveert.

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

“[...] L’existence d’une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l’existence d’un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l’ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du

19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. I-I 1, point 24). [...] (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44)”

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt [sic] is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Ze moet immers nog steeds bestaan op het ogenblik dat de maatregel wordt genomen of, indien de maatregel wordt onderworpen aan een rechterlijke controle, wanneer de rechter deze maatregel toetst. Dit laatste is thans het geval. Bijgevolg dient de bedreiging te bestaan op het moment van effectieve uitvoering van de maatregel. Wanneer de rechter over de maatregel moet oordelen, dient deze daarom rekening te houden met feiten die dateren van na de beslissing.

Replik op nota met opmerkingen:

Verzoeker wijst erop dat de door verwerende partij zijn zogezegd bijkomende motivering gewoon haalt uit de redengeving voor de strafmaat van de veroordeling(en) en vormen geen bijkomende elementen.

Hetzelfde geldt voor de opsomming van feiten: ook dit vormt geen bijkomende motivering nu dat de opgelopen veroordelingen ook vertaald zijn geweest door de rechters ten gronde in de navolgende veroordelingen. Dit getuigt niet van een nog aanwezig zijn actuele, werkelijke en voldoende bedreiging, tenzij verwerende partij over een glazen bol beschikt.

Verwerende partij doet aldus aan een risicotaxatie zonder ook maar aan te tonen welk ‘model’ ze daarvoor hanteert. Het is niet meer dan een aannname zonder enige (wetenschappelijke) onderbouw.

Dat de SURB een andere finaliteit heeft dan verwerende partij spreekt voor zich. Maar verwerende partij lijkt die finaliteit niet goed te begrijpen. De finaliteit is uiteindelijk een veroordeelde terug ‘op veilige’ wijze in de maatschappij te brengen. Dit gebeurt geleidelijk onder tijds- en grondvoorwaarden. Een daarvan is een integratieplan. Binnen dat integratieplan is werkgelegenheid een kernpunt.

De weigering van verblijf betekent niet meer of niet minder de totale ontzegging van enige mogelijkheid tot begeleide terugkeer naar de maatschappij. Dit maakt meteen een schending van artikel 3 EVRM duidelijk.

c. Inzake de duur van het verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong

15.

Het standpunt van verwerende partij is dat omwille van het gevaar voor de openbare orde het familiale en persoonlijke belang daaraan ondergeschikt is.

Verder onderzoekt de verwerende partij in welke mate verzoeker een gezinsleven vormt met zijn ouders.

16.

Artikel 8 EVRM houdt niet alleen een negatieve verplichting in voor de Staat om zich te onthouden zich willekeurig in te mengen maar ook een positieve verplichting tot het nemen van maatregelen die de ongehinderde uitoefenen van het recht waarborgen.

Het recht is evenwel niet absoluut wat betekent dat inmengingen door de overheid op de uitoefening van dit recht zijn toegestaan. Om te kunnen spreken van een inmenging en niet van een schending moet voldaan worden aan de voorwaarden van art. 8 2de lid EVRM.

Belangrijk in voorliggend dossier is het legitiem doel en de noodzakelijkheid.

Wat het legitiem doel betreft erkent het EHRM dat hieraan voldaan is indien het verblijf wordt beëindigd of geweigerd ter bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Wat de noodzakelijkheidseis betreft dient een proportionaliteitseis te worden gevoerd. Dit impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een fair balance moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orden anderzijds.

17.

Verzoeker meent dan ook dat de fair balance door de intrekking van het verblijfsrecht niet aanwezig is en er een schending is van artikel 8 EVRM.

De redengeving hieromtrent door de verwerende partij is laconiek te noemen: verzoeker is in de gevangenis dus is hij uiteraard beperkt in het aangaan van relaties én hij had maar geen misdrijven moeten plegen.

Dergelijke motivatie miskent de redenen waarom iemand overgaat tot het plegen van misdrijven. Daarmee worden die misdrijven uiteraard niet goed gepraat maar de criminologie leert dat het toch wel iets complexer is dan 'eigen schuld dikke bult'. Blijkbaar is dit de verwerende partij ontgaan.

In die redenering is het onmogelijk om ooit een gezinsrelatie te hebben zoals de verwerende partij die graag ziet, zonder rekening te houden met de detentiecontext. Een zorgvuldige overheid dient uiteraard rekening te houden met wat kan en wat niet kan en in concreto oordelen gelet op de (detentie)omstandigheden en niet vanuit een abstract ideaal beeld.

Verzoeker verwijst tot slot naar de rechtspraak van Uw Raad onder meer in het arrest van 31.01.2020 nr. 232.199. In het arrest nr 238.866 van 23.07.2020 van Uw Raad betreffende de vernietigde bijlage 20 werd reeds gesteld dat:

"3.6. Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, 8.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Bela die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht OP vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.). Bijgevolg kan de verwerende partij, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het "vergezellen van de minderjarige Belg of zich bij hem voegen" en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen. (...) "Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers geenszins dat enkel wanneer ook een financiële band tussen ouder en kind bestaat, nog sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouder en kind. Het EHRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. De Raad herhaalt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. In deze zin kan de verzoekende partij dan ook gordt evolgd worden waar zij stelt dat in de rechtspraak het criterium van de feitelijke gezinscel wordt gehanteerd, dat samenwonen daarbij strikt genomen niet vereist is en dat het bewijs volstaat van "affectieve en/of financiële banden". (...) "Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals in casu) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Serif Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM

11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samen woont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21)" (...) "Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet OP regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60)." (...) ' De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind wordt verondersteld en het slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. De partijen betwisten dit niet, meer noa: ze verwijzen in het verzoekschrift en de verweernota naar de bovengenoemde rechtspraak. Het is aldus van belang in concreto te kijken naar de stukken die bij de aanvraag werden gevoegd om te beoordelen of de verwerende partij redelijkerwijs kon oordelen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een daadwerkelijke affectieve band heeft met haar kind, zij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind en haar rol als vader daadwerkelijk opneemt en of de verwerende partij afdoende heeft gemotiveerd waarom dit uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid."

Zie in dezelfde zin: RvV 256.807 van 18 juni 2021.

18.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, merkt de verwerende partij op dat verzoeker reeds als 4,5 jarige in België is binnengekomen, dus meer dan 22 jaar. Dat hij tijdens zijn al dan niet legaal verblijf misdrijven pleegde wordt uiteraard niet betwist maar dat maakt niet weg dat hij van kindsaf aan in België verblijft.

Dat verzoeker nog niet 'zo oud' is dat hij zich niet kan inschakelen in een nieuwe omgeving is evenzeer een niet-gemotiveerde aanname. Men kan toch niet ernstig betwisten dat iemand die van 4,5 jaar tot op heden in België verblijft zich zomaar kan aanpassen aan een andere cultuur, zelfs al heeft hij daarvan de nationaliteit. Er is uiteraard geen sprake van 'verwestering' zoals in asiëldossiers wordt opgeworpen met betrekking tot andere nationaliteiten, maar men kan toch niet ontkennen dat de situatie vrij vergelijkbaar is. De redengeving omtrent dit aspect door verwerende partij is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Ook wat de economische situatie betreft doet de redengeving de wenkbrauwen fronsen: het bezit van een strafblad zal zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. Er zijn nochtans werkgevers zoals in casu het geval is, die dit wel doen.

Maar, los daarvan, een weigering van recht op verblijf door verwerende partij maakt een inschakeling op de arbeidsmarkt niet moeilijk maar gewoon onmogelijk. Men kan moeilijk een argument putten uit de toestand die verwerende partij zelf in het leven heeft geroepen.

Voor zover verzoeker bekend is het plegen van misdrijven geen appreciatie-element ter beoordeling van de sociale- en culturele integratie. Verwerende partij motiveert dus waarom dit element niet in aanmerking kan worden genomen op andere gronden dan de veroordelingen.

19.

De beslissingen om redenen van openbare orde ten aanzien van Unieburgers en hun familie moeten genomen worden in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel.

De maatregel moet geschikt zijn om het ermee beoogde doel te verwezenlijken en mag niet verder gaan dan nodig is om dit te bereiken.

Bij die beoordeling moet de dreiging die uitgaat van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon voor de fundamentele belangen van de samenleving van het gastland, worden afgewogen tegen de belangen van de vreemdeling, zoals zijn recht op privé- en gezinsleven. De overheid moet daarom nagaan of andere maatregelen mogelijk zijn die de vrijheid van verkeer en verblijf van de betrokkene minder aantasten en even doeltreffend zijn.

Bij de beoordeling is het belangrijk dat naarmate de burger van de Unie en de leden van zijn gezin in een lidstaat sterker zijn geïntegreerd, de waarborgen tegen verwijdering die zij genieten groter zijn. Dit is hier duidelijk niet gebeurd.

Er is dan ook sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.”

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van

inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§3 (...)

§4 (...)"

Uit de voorgaande wetbepalingen blijkt dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De gemachtigde zal bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele, reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval moeten beoordelen, en hierbij het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen.

Zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt, volstaat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt de gemachtigde over een zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en stelt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet geen automatisme inhoudt om het verblijf te weigeren in geval van redenen van openbare orde, een facultatief karakter heeft en de gemachtigde had moeten duiden waarom omwille van de redenen van openbare orde in casu van de mogelijkheid moest gebruik gemaakt worden om het verblijf te weigeren, blijkt in de uitvoerig gemotiveerde beslissing dat de gemachtigde dat ook heeft gedaan. Uit de beslissing blijkt dat de gemachtigde niet louter omwille van redenen van openbare orde het verblijf als familielid van een (statische) Unieburger op automatische wijze heeft geweigerd. Hij heeft naast de weergave van de lijst aan veroordelingen, ook beoordeeld of het persoonlijk gedrag van verzoeker een actueel, reëel en voldoende ernstig gevaar inhoudt voor de openbare orde. Na afweging van alle elementen die zijn persoonlijk gedrag en zijn persoonlijke situatie kenmerken, waarbij hij oog heeft gehad voor de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, en oog heeft gehad voor de fundamentele belangen van de Belgische samenleving, is hij tot de conclusie gekomen dat het aangewezen was het verblijfsrecht te weigeren.

Anders dan verzoeker aanvoert, kan de Raad niet volgen dat de motivering van de bestreden beslissing niet meer dan een stijf formulering zou zijn. De gemachtigde heeft wel degelijk gemotiveerd waaruit het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde blijkt.

Hij heeft immers gewezen op een recente veroordeling door het hof van beroep van Antwerpen van 13 januari 2021 tot een definitieve gevangenisstraf van 9 jaar in staat van wettelijke herhaling waarbij verzoeker zich schuldig maakte aan poging tot moord. Verzoeker betwist niet dat het feiten betreft die werden gepleegd op 14 februari 2020. Dit betreft dan ook nog bijzonder ernstige recente feiten. Verder motiveert de gemachtigde eveneens dat verzoeker zit opgesloten in de gevangenis van Leuven-Centraal en het strafeinde pas binnen vele jaren is voorzien, hetgeen verzoeker niet betwist.

Daarnaast motiveert de gemachtigde ook nog dat: *"betrokkene reeds op jonge leeftijd ontspoorde en diverse kansen kreeg maar die niet wist te benutten en telkens herviel in nieuwe ernstige strafbare feiten. Er is sprake van een lange reeks van delicten, oplopend in ernst. De gedragingen die hij reeds vele jaren stelt, getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans*

eigendom en de fysieke en psychische integriteit van derden in het bijzonder. Hij handelde vaak in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking, wat zijn opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. Hij schuwt daarenboven het gebruik van geweld niet. Doordat hij de vele kansen die Justitie hem aanbood om hem te herpakken onbenut liet, blijft er een risico dat hij opnieuw strafbare feiten pleegt. Hij lijkt de ernst van zijn daden niet in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen." Dit houdt een concrete beoordeling in van het persoonlijk gedrag van verzoeker, die niet enkel wordt opgehangen aan het feit van opeenvolgende veroordelingen maar waarbij het actueel ernstig gevaar voor de openbare orde, gebaseerd op dit gedrag, is onderzocht.

De gemachtigde wijst hierbij op het beladen strafblad van verzoeker. Verzoeker kan niet ontkennen dat hij zich reeds op jeugdige leeftijd op het criminele pad heeft begeven. Verder blijkt dat de feiten waaraan hij zich bezondigde een crescendo verloop kennen, gaande van diverse diefstallen met geweld tot verkrachting, bezit en verkoop van de harddrug cocaïne en poging tot moord. Zoals de gemachtigde er ook niet kennelijk onredelijk op wijst, heeft verzoeker diverse kansen gekregen om zich te herpakken, hetgeen evenwel duidelijk niet heeft gebaat. De door verzoeker gepleegde feiten – waaronder ook de diverse inbreuken op de verkeerswetgeving – doen getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit, meer nog blijkt uit de poging tot moord dat verzoeker geringe waarde hecht aan een mensenleven. Gelet op het zeer zwaarwichtige criminele parcours van verzoeker en zijn ingesteldheid die daaruit naar voren is gekomen, acht de Raad de motieven van de gemachtigde geenszins kennelijk onredelijk om tot de conclusie te komen dat niet valt uit te sluiten dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Verder is de gemachtigde er volgens de Vreemdelingenwet geenszins toe gehouden een risicotaxatie te doen volgens de forensische diagnostiek en op wetenschappelijke basis. Zoals verweerder in de nota opmerkt, is het de gemachtigde toegestaan een eigen onderzoek te doen op basis van concrete vaststellingen teneinde te beoordelen of verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden een reële en voldoende ernstige bedreiging te betekenen voor een fundamenteel belang van de samenleving en hoeft de gemachtigde daarvoor niet specifiek gekwalificeerd te zijn. Verder leest de Raad ook nergens in de motivering dat de gemachtigde ervan uit zou gaan dat de pleger van een misdrijf een "homo economicus" is, die slechts besluit tot het plegen van een misdrijf na een zorgvuldige kosten-batenanalyse. Hij heeft, na concreet onderzoek van het persoonlijk gedrag van verzoeker, vastgesteld dat verzoeker actueel nog een reëel en ernstig gevaar betekent voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In het arrest nr. 270 932 van 5 april 2022 van de Raad aangaande het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf, waarnaar de gemachtigde in de beslissing verwijst, werd overigens nog ingegaan op een verslag van de psychiater en psycholoog waaruit bleek dat verzoeker "eerder ik-gericht, hedonistisch en opportunistisch (is)", dat er aanwijzingen zijn dat hij een "persoonlijkheidsproblematiek met voornamelijk antisociale trekken" heeft alsook dat een "gevarieerd hardnekkig/nauwelijks te beïnvloeden antisociaal gedragspatroon (met overwegend persoonsgericht delict gedrag) (...) inmiddels ruim een decennium aanwezig (is)" en dat verzoeker kan "gerekend worden tot de plegers met een zeer hoog hervalrisico, waarbij alle statistische risicofactoren maximaal aanwezig zijn (aantal en eerdere veroordelingen, regel overtredend gedrag in het verleden, instabiliteit opleiding/werk in het verleden, leeftijd eerste politiecontact, problematisch middelengebruik in het verleden en diversiteit van het delict gedrag)." Verzoeker legt niets voor waaruit moet aangenomen worden dat die beoordeling, die van hem werd gemaakt door een psychiater en psycholoog, niet langer accuraat was op 9 juni 2023.

Verzoeker komt terug op het feit dat hij bij de strafuitvoeringsrechtbank een aanvraag tot elektronisch toezicht had ingediend en dat dit intussen leidde tot een vonnis van 12 juni 2023. Volgens verzoeker kwam het een zorgvuldige overheid toe om op dit vonnis te wachten alvorens de beslissing te nemen aangezien de gemachtigde nog tijd had tot 25 november 2023 om de beslissing te nemen. De Raad kan niet volgen dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde de beoordeling van de strafuitvoeringsrechtbank diende af te wachten alvorens de beslissing te mogen nemen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde de beslissing zorgvuldig moet voorbereiden en moet rekening houden met alle elementen die zich in het dossier bevinden op het ogenblik van de beslissing. Op 9 juni 2023 lag evenwel nog geen vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank voor. Bovendien licht verzoeker ook in het geheel niet toe wat de strafuitvoeringsrechtbank in zijn vonnis van 12 juni 2023 heeft beslist, noch voegt hij dit bij de synthesememorie, dermate dat verzoeker ook niet aantoont dat deze rechtbank het elektronisch toezicht zou toegestaan hebben of er een geheel andere risicotaxatie dan de gemachtigde op na heeft gehouden, zodat verzoeker ook zijn belang bij dit argument niet aantoont.

Waar verzoeker de vergelijking treft tussen het gebrek aan elk uitzicht op integratie voor verzoeker en de onmogelijkheid voor levenslang veroordeelden om ooit vrij te komen en hierin een schending ziet van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad deze analogieredenering niet volgen. Artikel 3 van het EVRM verbiedt foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling. De Raad wijst erop dat blijkens de rechtspraak van het EHRM zoals bijvoorbeeld de arresten 'AME t. Nederland' van 5 februari 2015 en 'AS t. Zwitserland' van 30 juni 2015, een minimum aan hardheid wordt vereist alvorens tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten en dat deze beoordeling relatief is, rekening houdend met de duur van de onmenselijke behandeling, de fysieke en mentale gevolgen en, in bepaalde gevallen het geslacht, de leeftijd en de gezondheid van het slachtoffer. In casu is er geen sprake van dat verzoeker "levenslang" de mogelijkheid tot integratie wordt ontzegd door de bestreden beslissing. Verzoeker is blijkens het administratief dossier onderhevig aan een inreisverbod van tien jaar, hij heeft de mogelijkheid hiervan de opheffing of opschorting te vragen overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook de mogelijkheid, eens hij uit de gevangenis wordt vrijgelaten, gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hij kreeg op 16 november 2021, de duur van het inreisverbod te aanvaarden en vervolgens een visum aan te vragen met het oog op gezinshereniging met zijn vader. Verder betreft de thans bestreden beslissing een beoordeling die is gemaakt op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker kon geen verblijfsrecht worden toegekend op 9 juni 2023 omdat de gemachtigde dan op redelijke wijze heeft vastgesteld dat hij een actueel en ernstig gevaar betekent voor de openbare orde. Dit houdt geen beoordeling in voor de rest van verzoeker zijn leven, noch wordt verzoeker alle perspectief ontnomen. Verder houdt de bestreden beslissing evenmin een totale ontzegging van enige mogelijkheid tot begeleide terugkeer naar de maatschappij in, zoals verzoeker verder herhaalt. De beslissingen die de grootste impact hebben op de mogelijkheid tot terugkeer naar de (Belgische) maatschappij, zijn het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 jaar, beiden van 16 november 2021, die verzoeker heeft aangevochten maar waarbij het beroep werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 270 932 van 5 april 2022. Verzoeker licht evenmin op overtuigende wijze toe waarom het voor hem als 28 jarige man, op het ogenblik van de beslissing, onmogelijk zou zijn zich te integreren in Albanië. De Raad gaat hier infra verder op in. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet aanvaard worden.

Verder kan verzoeker in zijn theoretisch betoog gevolgd worden waar hij stelt dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch dat de betrokken administratieve overheid moet nagaan of de houding van de betrokkene van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. Het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde moet van actuele aard zijn zoals deze bepaald is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De gemachtigde heeft dit evenwel in casu ook op redelijke wijze vastgesteld.

Waar verzoeker stelt dat het gevaar ook moet bestaan op het ogenblik dat de rechter de maatregel toetst, wijst de Raad erop dat hij in het kader van zijn huidige annulatiebevoegdheid zich in principe moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het eerste arrest van 22 mei 2012, C-348/09 betrekking heeft op een verwijderingsbesluit, hetgeen thans niet het voorwerp uitmaakt van het beroep. De bestreden beslissing is immers uitdrukkelijk zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien heeft verzoeker in de Belgische procedure bij de effectieve uitvoering van een verwijderingsmaatregel de mogelijkheid zich te beroepen op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid waar de Raad wel verplicht is een ex nunc beoordeling te doen. Het tweede arrest van 2 mei 2018, C-331/16 en 366/16 heeft het in zijn punt 58, waar verzoeker naar verwijst, niet over de ex nunc beoordeling door de rechter. Hoe dan ook ziet de Raad het belang niet in van dit betoog omdat verzoeker geen concrete elementen voegt bij de synthesesamenvatting, die dateren van na de bestreden beslissing, waarvan hij verlangt dat de Raad er rekening mee zou houden. Verzoeker gaat immers opnieuw in op de beoordeling door de strafuitvoeringsrechtbank, maar zegt niet welke beoordeling in het door hem aangehaalde vonnis van 12 juni 2023 werd gemaakt.

In het volgende onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van de gemachtigde van verzoeker zijn verblijf, leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Meer specifiek aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geeft hij een theoretische toelichting bij deze verdragsbepaling en stelt hij dat in casu er geen fair balance is door de intrekking van het verblijfsrecht

en er een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat de gemachtigde op laconieke wijze heeft gesteld dat hij in de gevangenis beperkt is om relaties aan te gaan en dat hij maar geen misdrijven had moeten plegen. Volgens verzoeker gaat de gemachtigde voorbij aan de complexiteit van de redenen waarom iemand overgaat tot het plegen van misdrijven. Van een zorgvuldige overheid kan verwacht worden dat hij in concreto de gezinsrelatie beoordeelt, rekening houdend met de detentieomstandigheden en niet vanuit een abstract ideaalbeeld.

Vervolgens citeert verzoeker uitgebreid uit een arrest van de Raad van 23 juli 2020 waarin hij overging tot de vernietiging van een bijlage 20.

Vooreerst wijst de Raad erop dat thans geen beslissing voorligt tot intrekking van het verblijfsrecht, maar wel een weigering van verblijfsrecht, hetgeen een minder verregaande beslissing betreft. Wat betreft de motivering van de gemachtigde met verwijzing naar de opsluiting sedert 18 februari 2020 in de gevangenis, kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de concrete detentieomstandigheden om het gezinsleven te beoordelen. De gemachtigde heeft hiernaar verwezen om te stellen dat sedert die datum de gezinssituatie niet significant is gewijzigd ten opzichte van de beoordeling die reeds in het kader van de beslissing van het inreisverbod werd gemaakt, dat definitief is geworden op 5 april 2022. Verder heeft de gemachtigde uitgebreid gemotiveerd aangaande de relatie die verzoeker met zijn moeder, zijn vader en het gezin van zijn zus heeft. Hij heeft er uitdrukkelijk mee rekening gehouden dat verzoeker bezoek krijgt van zijn familieleden in de gevangenis maar heeft er terecht op gewezen dat de band tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, of tussen meerderjarige zussen en broers door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) enkel wordt beschouwd als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM als er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond, die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve en emotionele banden. Hij heeft gemotiveerd dat in casu die bijkomende banden van afhankelijkheid niet blijken uit het administratief dossier en dat bijvoorbeeld de bezoeken in de gevangenis op zich ook niet wijzen op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. De Raad kan deze redenering niet in strijd achten met de rechtspraak van het EHRM.

Waar verzoeker citeert uit het arrest nr. 238 866 van 23 juli 2020 betrof deze zaak een ander type van beslissing. Het ging ook over een bijlage 20 maar het verblijfsrecht werd geweigerd aan een ouder van een minderjarig Belgisch kind omdat volgens de gemachtigde niet was aangetoond dat de ouder zich kwam voegen bij het minderjarig kind. In deze zaak heeft de Raad verwezen naar relevante rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waarin het Hof erop heeft gewezen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarborgt dat gezinshereniging van beide ouders met een minderjarige Belg mogelijk is teneinde het recht op gezinsleven van het kerngezin te beschermen in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu was verzoeker reeds 28 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing en valt de verhouding tussen een meerderjarig kind en zijn Belgische vader volgens het EHRM niet onder dezelfde graad van bescherming zoals supra toegelicht. Zo stelt het citaat uit het arrest in het verzoekschrift uitdrukkelijk *“door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders.”* Thans is verzoeker meerderjarig en wordt hem de gezinshereniging geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet omdat de gemachtigde niet op onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhoudt.

Verzoeker voert vervolgens terecht aan dat de beslissing om redenen van openbare orde ten aanzien van Unieburgers en hun familieleden moeten genomen worden in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel. De dreiging die uitgaat van het persoonlijk gedrag van een betrokken persoon voor de fundamentele belangen van de samenleving moet worden afgewogen tegen de belangen van verzoeker wat betreft zijn privé- en gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en de gemachtigde moet daarbij nagaan of andere minder vergaande maatregelen mogelijk zijn. Volgens verzoeker moeten de waarborgen tegen verwijdering sterker zijn naarmate de unieburger en zijn gezinsleden sterker zijn geïntegreerd. Dit is in casu volgens verzoeker niet het geval, waardoor de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad kan verzoeker in theorie volgen, maar stelt vast dat de gemachtigde die afweging ook heeft gemaakt. Hij is concreet nagegaan of de elementen eigen aan verzoeker zijn gezins- of familieleden en zijn privéleven dermate sterk zijn dat, ondanks het ernstig en actueel gevaar dat van verzoeker uitgaat, deze elementen alsnog zouden kunnen opwegen en zouden moeten aanleiding geven tot het afzien van een weigering van verblijf. Wat betreft het gezins- en familieleden kan verwezen worden naar de uiteenzetting supra. Wat betreft de elementen eigen aan het privéleven, heeft de gemachtigde

gemotiveerd over de duur van verzoekers verblijf, zijn leeftijd, economische situatie en zijn sociale en culturele integratie.

Wat betreft de duur van het verblijf en de leeftijd van verzoeker, gaat verzoeker in op de motieven van de gemachtigde. Hij betwist niet dat hij misdrijven heeft gepleegd maar benadrukt dat hij wel reeds sinds de leeftijd van 4,5 jaar in België is. Het is dan ook evident dat het voor hem moeilijk is om zich in een nieuwe omgeving in te schakelen, zelfs al heeft hij daarvan de nationaliteit. De gemachtigde stelt dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe leefomstandigheden maar verzoeker acht dit onvoldoende als motivering. De Raad erkent dat verzoeker een bijzonder lange periode in België heeft doorgebracht en als kind in België is gearriveerd waardoor het onbetwistbaar een ernstige aanpassing zal vergen indien verzoeker moet terugkeren naar Albanië, echter kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde verkeerd of kennelijk onredelijk zou gemotiveerd hebben dat verzoeker meerderjarig maar niet van hoge leeftijd is, dermate dat van hem die aanpassing kan verwacht worden. Bovendien stelt de Raad vast dat hij reeds in het door de gemachtigde aangehaalde arrest nr. 270 932 van 5 april 2022 heeft aangehaald dat: *“de verzoekende partij [zijnde verzoeker] als zevenentwintigjarige in staat moet worden geacht zelfstandig een leven te kunnen opbouwen, te meer de verwerende partij er tevens op heeft gewezen dat er kan worden aangenomen dat er in het herkomstland via haar familie of kennissen in België nog een (familiaal) netwerk aanwezig is waarop verzoekende partij een beroep kan doen om haar op weg te helpen en dat niets eraan in de weg staat dat zij daarbij vanuit België wordt gesteund door haar familie, of nog, dat in eerste instantie in België verblijvende familieleden haar tijdelijk vergezellen naar het herkomstland om haar leven daar op de rails te krijgen.”* En aangaande het privéleven: *“Daarenboven blijkt hoegenaamd niet dat van verzoekende partij als gezonde zevenentwintigjarige niet kan worden verwacht dat zij zelfstandig een leven kan opbouwen in het herkomstland. Verzoekende partij blijft hameren op haar laag IQ maar zij maakt geenszins aannemelijk dat zij – omwille van haar laag IQ – als zevenentwintigjarige niet in staat zou zijn om zich te integreren in de Albanese maatschappij, te meer haar laag IQ haar ook niet verhinderd heeft om in België opleidingen van een zeker niveau te volgen alsook werkervaring op te doen. Verzoekende partij kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande reeds gevolgde opleidingen, ook niet overtuigen dat het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om het Albanees onder de knie te krijgen, te meer rekening houdende met het feit dat haar beide ouders Albanees praten en zij minstens noties van deze taal moet hebben meegekregen alsook dat zij ruim voldoende tijd heeft in de gevangenis om de taal te leren. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat de integratie in Albanië mogelijk moeizamer kan verlopen omwille van het verblijf in België, maar wijst zij er niet kennelijk onredelijk op dat verzoekende partij geen onoverkomelijke hinderpalen tot integratie heeft aangetoond (cf. EHRM, Ndidi v. UK, 19 januari 2018, §78: “Whilst accepting that his removal would be difficult, the Upper Tribunal concluded that he was of an age where he could be expected to “stand on his own two feet and make a life for himself” (see paragraphs 28-31 above).” Eigen vertaling: Hoewel de verwijdering moeilijk zal zijn, heeft de betrokkene een leeftijd waarbij verwacht kan worden dat hij op zelfstandige wijze kan leven.).”*

Wat betreft de economische situatie gaat verzoeker eveneens in op het argument van de gemachtigde dat het hebben van een strafblad zijn inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komt. Hij stelt dat er nochtans werkgevers zijn die dit wel doen, zoals ook het geval is. Echter door de weigering van verblijf van de gemachtigde is een inschakeling in de arbeidsmarkt onmogelijk, zodat de gemachtigde een argument heeft geput uit een toestand die hij zelf in het leven heeft geroepen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde heeft erkend dat verzoeker in België heeft gewerkt als student, via de VDAB en ook interim-arbeid heeft verricht, maar wijst erop dat die tewerkstelling niet van die aard is dat hij een economische binding heeft met België. De Raad acht deze motivering niet kennelijk onredelijk. Er blijkt niet dat de gemachtigde ondanks het ernstig actueel gevaar dat verzoeker betekent, toch redelijkerwijs had moeten stellen dat hij dermate sterke economische bindingen heeft met ons land dat een weigering van verblijf kennelijk onevenredig is. Verzoeker kan gevolgd worden dat door een weigering van verblijf een inschakeling op de arbeidsmarkt onmogelijk of bijzonder moeilijk is. Echter, dit is het gevolg van het ernstig strafblad dat verzoeker aan zijn persoonlijk gedrag heeft te wijten, waaronder niet in het minst de poging tot moord waarvoor hij werd veroordeeld in januari 2021.

Wat betreft de sociale en culturele integratie vindt verzoeker dat het plegen van misdrijven geen relevant element is voor de appreciatie van iemands sociale en culturele integratie. De Raad kan dit niet volgen. De gemachtigde stelde op redelijke wijze dat het niet naleven van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn. Het plegen van een verkrachting of van een poging tot moord, die nog recent plaats vond op 14 februari 2020, is bij uitstek asociaal gedrag.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Verder kan ook geen schending aangenomen worden van artikel 43, § 1 iuncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES